

En sommarnatt

Jag öppnade fönstret, in svävade en varm sommarbris av glädje. Jag satte armbågarna på fönsterbjälken och betraktade sensommarkvällen. På gatan gick 3 tjejer i tajta klänningar och 15 centimeter klackar. De skrattade högt och sjöng på Veronica Maggio. Jag böjde mig längre ut och fick syn på en man som satt nedanför vintagebutiken mitt emot min port. Han hade kostym på sig, riktigt uppklädd - till och med en fluga hade han runt halsen. Men han satt ändå där mitt på marken, en fredags kväll, klockan 2 på natten - ensam. Jag såg mig omkring för att se om han verkligen var ensam, han kanske väntade på någon? Jag betraktade honom, ansiktet var skymt av en skugga som lagt sig över honom. Det var något sorgset med sättet han satt på, hur han tittade sig omkring utan att hitta något att fästa blicken på. Till slut ställde han sig upp, borstade av sig lite lätt och började rota i sin byxficka. Han fick upp en liten ask, såg det ut som i alla fall - han studerade den och tittade sedan upp mot himmelen. Han strök asken med pekfingret och vände sig sedan om för att gå, men så stannade han vid en soptunna. Han stod bara där i säkert en minut innan han slängde i asken, sen stod han kvar där i några sekunder innan han strosade ner för gatan. Jag hade betraktat den mannen från att jag sett honom sitta under min favorit vintagebutik i kostym till att se honom slänga en liten ask i en papperskorg, och det var längesen något har fått mig att känna så som jag kände den stunden efter jag följt honom med blicken nerför gatan. Jag visste inte vad han hade gått igenom, hur han kände inför någonting eller vem han var - men jag kunde känna hans smärta pulsera igenom mig och jag stod säkert kvar där med armbågarna mot fönsterbjälken en timme efteråt och bara kollade mig omkring, i längtan om att få se mannen komma tillbaka för att plocka upp den lilla asken från sopkorgen med ett leende på läpparna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alex Swanström med Poeter.se id #48197 innehar upphovsrätten